

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๕๒

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00052

๕๒...

พระบัวเหี่ยวไม่อยากจะเชื่อเรื่องที่นายสมชายเล่า แต่คนเล่าอยากให้ท่านเชื่อ จึงต้องนิมนต์ไปพิสูจน์ บังเอิญภิกษุเชื้อสายญวนมีขับข้องใจสงสัย ที่จะเรียนถามท่านพระครูอยู่แล้ว จึงตกลงปลงใจที่จะไปพบพระอุปัชฌายาจารย์ของท่าน

“เฝ้ากุฏิไว้ละ อย่างเพิ่งหลับละ” ท่านสั่งนายสมชาย แล้วออกเดินพลางกำหนด “ขวา-ซ้าย ขวา-ซ้าย” ไปยังกุฏิเจ้าอาวาส ครั้นถึงก็ไต่กลิ่นเหม็นเน่า คล้ายกลิ่นสุนัขที่ตายมาหลายวัน ท่านคิดว่าคงเป็นอุปาทานมากกว่าจึงกำหนด “กลิ่นหนอ” ทว่าความรุนแรงของมันก็มีได้ลดลง จึงคิดจะเดินกลับ โชคดีที่ท่านพระครูยังไม่เห็น เพราะภิกษุหนุ่มเดินมาเข้าด้านหลังของกุฏิ

“บัวเหี่ยว จะกลับไปทำไมละ เข้ามาก่อน” เสียงพระอุปัชฌาย์เรียกออกมาจากข้างใน พระบัวเหี่ยวเลิกสงสัยมานานแล้วว่า เหตุใดท่านพระครูจึงรู้ว่าท่านกำลังเดินมา ในความคิดของภิกษุหนุ่ม พระอุปัชฌาย์ของท่านเป็น “พระฉฬภิญญา”

ผู้บวชใหม่จึงจำต้องเดินเข้าไปกราบท่านสามครั้ง แล้งถอยห่างออกมานั่งติดกับประตูด้านหน้า กระนั้นก็มีความรู้สึกอยากอาเจียนเป็นกำลัง

“ทำไมไปนั่งเสียไกลเขี้ยว เขียบเข้ามานั่งใกล้ ๆ ซิ” ท่านเจ้าของกุฏิออกคำสั่ง เป็นคำสั่งที่พระบัวเหี่ยวจำใจต้องปฏิบัติตามอย่างยากเย็นยิ่ง

“ท่านคงเหม็นผมนะครับหลวงพ่อ ผมเองก็ยิ่งแทบจะทนกับกลิ่นของตัวเองไม่ไหว” อาจารย์ชิตพูดอย่างเกรงใจ รู้สึกสงสารจมูกของพระคุณเจ้าทั้งสองรูปนี้ยิ่งนัก ที่เขาต้องหนีลูกหนีเมียชมชานมาหาท่านพระครู ขอมาทายใกล้ ๆ พระ จะได้ไม่ตกนรก

“บัวเหี่ยว สมมุตินี้เป็นสนามสอบ เธอลงมือทำข้อสอบได้แล้ว จะตกหรือจะผ่าน ประเดี๋ยวก็รู้ได้” อาจารย์ชิตไม่เข้าใจในสิ่งที่ท่านพระครูพูด ซึ่งยอมเป็นกรรมดาของผู้ที่ยังไม่เคยปฏิบัติกรรมฐาน ส่วนพระบัวเหี่ยวนั้นเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ท่านเริ่มกำหนด “กลิ่นหนอ”

ด้วยสติอันไม่ถึงกับว่องไว หากก็ไม่จัดว่าช้า เวลาผ่านไปประมาณสองนาทีก็นัดครวญกับพระอุปัชฌาย์ว่า

“พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือคารพอย่างสูง งวดนี้กระผมขออนุญาตสอบตกนะครับ ยังเตรียมไม่พร้อม จะกลับไปตั้งหลักก่อน แล้วค่อยกลับมาแก้ตัวใหม่ขอรับ”

“แล้วถ้างวดหน้าตกอีกล่ะ” พระอุปัชฌาย์ย้อนถาม

“ก็ขอไปแก้ตัวงวดโน้นขอรับ” ผู้บวชได้สี่เดือนเศษตอบ ขณะพูดมีความรู้สึกว่ากลืนเน่าโซยเข้ามาในปาก จึงเกิดอาการสะอิดสะเอียนจนมีอาเจียนั่งอยู่ได้

“แล้วถ้าฉันไม่อนุญาตล่ะ” ภิกษุหนุ่มไม่ทันได้ตอบ เพราะรีบลุกออกไปอาเจียนที่กอดันเข็ม เสร็จแล้วจึงกลับมาล้างหน้าตาไหลเพราะความคลื่นเหียน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงให้สงสารลูกศิษย์นัก จึงกล่าวอนุญาตว่า

“เอาเถอะ จะกลับมาสอบคราวหน้าก็ได้ แล้วช่วยกลับไปบอกสมชายด้วยว่า พรุ่งนี้เข้าไปหา **ตันใต้ใบ** กับ **ตันไมยราบ** มาให้ฉันสักหอบย้อม ๆ จะเอามาปรุงยาให้โยมเขา” ท่านหมายถึงอาจารย์ชิต

“ครับ ผมกราบลาละครับ” ภิกษุหนุ่มกราบพระอุปัชฌาย์สามครั้งแล้วลุกออกมา แวะอาเจียนที่กอดันเข็มอีกครั้ง จึงเดินกลับกุฏิของท่าน ความรู้สึกพะอืดพะอม ทำให้ลืมหำหนด “ขวา-ซ้าย” มานึกได้ก็ต่อเมื่อถึงที่พักแล้ว

“ผลแห่งการพิสูจน์เป็นยังไงครับหลวงพี่” นายสมชายถาม

“จะเป็นยังไง แต่เอาเถอะ อาตมาจะไม่บอกคุณหรอก”

“บอกเถอะครับ ผมอยากรู้”

“แต่อาตมาไม่บอก”

“บอกเถอะครับ เพราะผมอยากรู้จริง ๆ แล้วความอยากรู้ของผมนั้นมีมากกว่าความไม่อยากออกของหลวงพี่เสียอีก ฉะนั้นหลวงพี่จะต้องบอก” ลูกศิษย์วัดอ้างเหตุผลที่เข้าข้างตัวเอง

“คุณเอาอะไรมาวัด”

“ไม่ต้องวัดหรอกครับหลวงพี่ ของมันเห็นกันแจ้ง ๆ อยู่แล้ว จะต้องไปวัดวัดทำไมกัน”

พระบัวเหี่ยวครั้นที่จะเถียง จึงบอกเสียงอ่อย ๆ ว่า “อาตมาสอบตกอย่างไม่เป็นท่าเลย”

“สอบอะไรครับ สอบบรรจุหรือสอบเลื่อนตำแหน่ง” ชายหนุ่มถามง ๆ

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง คือพออาตมาไปถึง หลวงพ่อท่านก็ให้สอบ แล้วอาตมาก็สอบตก เอ แต่หลวงพ่อท่านฝากสั่งมาหาคุณแน่ะ” ท่านเปลี่ยนเรื่องด้วยไม่ต้องการให้ฝ่ายนี้รับรู้ ความพ่ายแพ้ที่ท่านได้รับมาหยก ๆ

“ท่านสั่งถึงผมว่ายังไงครับ”

“ท่านว่า พรุ่งนี้เช้าให้คุณไปหาต้นไต้ใบกับต้นไมยราบมาสักหอบย้อม ๆ ท่านจะเอาไปปรุงยาให้โยมเขา” คนรับฝากคำสั่งถ่ายทอดความได้ทุกถ้อยคำ

“โยมไหนครับ” เขาคิดว่าคงจะเป็นบุรุษคอบเนาคนนั้น

“เอ อันนี้อาตมาก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะหลวงพ่อท่านไม่ได้บอก” คนฉลาดแต่ไม่เฉลียว ตอบไม่เต็มเสียง

“งั้นพรุ่งนี้ หลวงพี่ช่วยเตือนผมอีกทีแล้วกัน เอาละที่นี้กรุณาเล่าให้ผมฟังหน่อยว่า หลวงพี่ไปสอบอะไรมา ที่พูดค้างไว้เมื่อกี้ล่ะ” คนเป็นฆราวาสวกกลับมาเรื่องเดิม

“แหม อาตมานึกว่าคุณลืมไปแล้ว หลงดีใจว่าจะได้ไม่ต้องเล่า” ภิกษุหนุ่มรู้สึกผิดหวัง

“ผมไม่ลืมหรอกครับหลวงพี่ แล้วผมก็รู้ด้วยว่า หลวงพี่อยากให้ผมลืม ให้อ้อมมันก็นหัวรั้นเสียด้วย คือถ้าใครอยากให้ผมลืม ผมมักจะจำ”

“ระวังเถอะ คนที่หัวรั้นนะต่อไปจะหัวล้าน” นายสมชายสะดุ้ง เพราะครั้งหนึ่งท่านพระครูก็เคยพูดเรื่องผมบนศีรษะของเขาวา ในอนาคตมันจะลดปริมาณลง เมื่อมาถูกพระบัวเสียวสะกดอีก จึงถึงกับใจผ่อ ก็ผู้ชายคนไหนบ้างอยากจะหัวล้าน ถึงผู้หญิงก็เถอะ

“แหม หลวงพี่พูดอะไรยังงั้น เล่นเอาผมใจคอไม่ดี” เขาต่อว่าภิกษุหนุ่ม

“ทำไม่ กลัวหรือ”

“ก็กลัวซีครับ เกิดเป็นตามปากหลวงพี่ ผมกลัวตายแน่ ๆ”

“อย่างกลัวเลยคุณ ถ้าคุณมีกรรมจะต้องเป็นอย่างนั้น ก็ขอภาวนาให้เป็นหลังแต่งงานเถอะ ขึ้นเป็นก่อนแต่งงานผู้หญิงเขาคงไม่ยอมแต่งงานกับผมแน่”

หากเป็นเมื่อก่อน ใจของพระบัวเสียวจะต้องชดส่ายทุกครั้ง เมื่อได้ยินคนพูดเรื่องแต่งงาน แล้วก็คิดอยากจะสึกออกไปมีคู่ครองแจกเช่นคนอื่น ๆ บ้าง แต่หลังจากที่ท่านได้ปฏิบัติกรรมฐานอย่างเคร่งครัด จนสามารถแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปยังโยมมารดา ถึงกับทำให้ท่านได้รับรางวัลเป็นอาหารทิพย์จากเทวดา ปราภฏการณส่องอย่างนี้ ทำให้ท่านตั้งปณิธานว่าจะไม่สึกออกไปเป็นผู้ครองเรือนอย่างเด็ดขาด

นับแต่บัดนั้น ท่านก็มีได้หัวไหล่ ยามไต่ยีนไต่ฟังเรื่องเช่นว่านี้ ทั้งความคิดที่
จะสึกก็ไม่เคยเกิดขึ้นอีก

“ถ้าเขาไม่ยอมแต่งก็ดีนะสิ จะไต่รู้ว่า เขารักเราที่รูปร่างหน้าตา อาตมาเคยไต่ยีน
หลวงพ่อก่อนสอนญาติโยมว่า คนที่รักกันด้วยรูปโฉมโฉมพรรณ หรือทรัพย์สมบัตินั้น
ไม่ใช่รักแท้”

“ต้องรักด้วยอะไรล่ะครับ จึงจะเรียกว่ารักแท้” ศิษย์วัดแก้งถามเพื่อลองภูมิ หลวงพี่”

“หลวงพ่อก่อนว่า ต้องรักด้วยใจ ด้วยคุณความดี รักอย่างนี้ถึงจะยั่งยืน อย่างแรกไม่
ยั่งยืนเพราะพอหมดเงิน หมดสวย รักก็จืดจางร้างรา” ผู้บวชใหม่ พูดยตามที่ได้ยีนไต่ฟังมาจาก
พระอุปัชฌาย์

“ทำไมต้องเป็นหลวงพ่อก่อนว่าด้วยล่ะครับ เป็นหลวงพี่ว่าไต่ไต่ไร” นายสมชาย
ทักท้วง

“อาตมายังไม่เคยมีประสบการณ์” ภิกษุหนุ่มให้เหตุผล

“ก็เมื่อไหร่จะมีล่ะครับ เมื่อไหร่”

“อาตมาไม่ฟังปรารถนา จริงอยู่เมื่อก่อนอาตมาเคยคิด แต่เดี๋ยวนี้ไม่คิดแล้ว พอปฏิบัติ
กรรมฐานมาก ๆ จิตมันก็ไม่ยอมรับสิ่งนี้ไปโดยปริยาย ไม่ต้องการฝืนด้วย มันก็แปลกดีนะ
คุณน่าจะลองบ้าง”

“อย่าให้ผมลองเลยครับหลวงพี่ ผมยังไม่อยากจะเป็นพระอรหันต์ ยังรักที่จะเป็น
ปุถุชนคนเดินดินอย่างนี้แหละ” นายสมชายรีบปฏิเสธ

“คุณคิดว่าการเป็นพระอรหันต์นั้น เป็นกันได้ง่าย ๆ ง่ายหรือ” พระบัวเฮียพย่อน

“ง่ายหรือยาก ผมก็ไม่อยากเป็นหรอกครับ”

“แต่ถึงอยาก ก็ไต่ว่าจะไต่เป็นดังที่อยาก หลวงพ่อก่อนบอกว่า การเป็นพระ
อรหันต์ต้องปฏิบัติข้ามภพข้ามชาติ แล้วก็ไต่ทำด้วยตัวเอง ทำแทนกันไต่ได้ ชื่อเอา
ก็ไต่ได้ เพราะไต่ใช้บัตรผู้แทน”

“แหม หลวงพี่อ้างหลวงพ่อก่อนแล้ว เมื่อไหร่จะเลิกอ้างแบบนี้เสียที คนเราควรจะมี
ความคิดเป็นของตัวเองบ้าง” นายสมชายว่า

“มันก็มีบ้างเหมือนกันแหละ ความคิดที่เป็นของตัวเองนะ แต่มันออกจะเป็น ๆ ไม่
ฉลาดเฉลียวนัก พุดออกมาที่ไร เป็นถูกคนเขาหัวเราะเยาะทุกที เลยต้องอ้างหลวงพ่อก่อน จะผิด
จะถูกยังไต่ก็ไต่ไปถามหลวงพ่อก่อนเอง แต่ก็แปลกนะคุณ พออาตมาอ้างหลวงพ่อก่อน ก็ไต่เห็น

ใครหัวเราะเยาะ เลยต้องอ้าบอ่ย ๆ จนชิน” พระบัวเหี่ยวอธิบายถึงสาเหตุที่ต้องอ้าบอ่ยของอาจารย์

“เอาเถอะครับ เรายุติเรื่องนี้กันดีกว่า หลวงพี่ตอบผมได้แล้วว่า ไปสอบอะไรมา” นายสมชายทวงคำตอบ

พระบัวเหี่ยวเห็นว่าไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ จึงจำใจเล่าให้ชายหนุ่มฟัง พร้อมทั้งลงความเห็น

“ไม่น่าเป็นไปได้ ที่คนเป็น ๆ จะเหม็นราวกับซากศพ นี่ถ้าอาตมาไม่ได้เห็นมาด้วยตาตัวเอง เป็นไม่เชื่อเด็ดขาด”

“ไม่รู้ว่าหลวงพ่อกำลังทำอะไรอยู่ ปล่อยให้สงสารท่านจังเลย ที่ต้องสงเคราะห์คนทุกประเภทโดยไม่เลือกชั้นวรรณะ ตั้งแต่เกิดมาก็ยังไม่เคยเห็นใครมีชีวิตลำบากลำบากเหมือนท่าน ในโลกนี้จะมีอีกสักกี่คนที่เป็นอย่างท่าน หรือหลวงพี่ว่ายังไง”

“อาตมาว่า ไม่มีอีกแล้ว คนที่ประเสริฐอย่างหลวงพ่อก็คงหาไม่ได้แล้ว ไม่ว่าในโลกนี้หรือโลกไหน ๆ” พระบัวเหี่ยวพูดจากใจจริง

“นั่นสิครับ แล้วผมก็เสียดายแทบขาด ที่ท่านจะต้องจากพวกเราไปในอีกสี่ปีข้างหน้า หลวงพี่ทราบเรื่องที่ท่านจะต้องได้รับอุบัติเหตุรถคว่ำแล้วใช่ไหมครับ”

“รู้แล้ว แต่มันยังงี้ ๆ อยู่นะ อาตมาค่อนข้างมั่นใจว่า ท่านจะไม่มรณภาพในลักษณะเช่นนั้น บุญบารมีที่ท่านสะสมไว้ จะช่วยท่านได้ อาตมาแน่ใจเช่นนั้น”

“หมายความว่า หลวงพี่ไม่เชื่อที่หลวงพ่อบอกหรือครับ แสดงว่าหลวงพี่ไม่เชื่อว่าท่านได้อิทธิญาจริงอย่างนั้นหรือครับ”

“เชื่อสิ อาตมาเชื่อว่า ท่านได้อิทธิญา ๖ ด้วยนะ ท่านเป็นพระอรหันต์ประเภท “**ฉฬอริทธิญา**” อาตมาเชื่ออย่างนี้

“หลวงพี่อย่าไปพูดอย่างนี้ต่อหน้าท่านนะครับ เดี่ยวจะหาว่าผมไม่เตือน เคยมีคนคิดว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านบอกอย่าคิดอย่างนั้น ท่านเป็นพระอรหันต์ต่างหาก เพราะใครมีทุกข์ ก็จะเหเข้ามาหาเพื่อให้ท่านช่วย”

“คนอื่นจะคิดอย่างไรก็แล้วแต่ สำหรับอาตมา ท่านเป็นพระอรหันต์ที่ได้อิทธิญาครบทั้ง ๖ ท่านเป็น “**พระฉฬอริทธิญา**” ภิกษุหนุ่มขี้

“เอาเถอะครับ หลวงพี่อย่าจะคิดอย่างนั้นก็ตามใจ แต่อย่าได้ไปพูดอย่างนี้ให้ท่านฟังเชียว ลูกดูแล ๆ นี่ก็ทุ่มก็ยามแล้วละ ผมชักง่วงแล้ว นอนกันเถอะครับ”

“เชิญคุณนอนก่อนเถอะ อาตมาจะปฏิบัติกรรมฐานเพื่อแม่เมตตาไปให้หลวงพ่อกำน บางที่อาจช่วยท่านได้นะหรือคุณว่ายังไง”

“ครับ อาจเป็นได้ ก็หนูยังช่วยราชสีห์ได้นี้ครับ หลวงพี่ตัวใหญ่กว่าหนูตั้งแยะ” นายสมชายว่า จากนั้นก็ล้มตัวลงนอน ไม่ช้าก็ส่งเสียงกรนเบา ๆ แสดงว่าหลับสนิท พระบัวเฮี้ยวหนึ่งสมาธิกำหนด “pong-หนอ” และ “yup-หนอ” เป็นเวลาสองชั่วโมง ถอนจิตออกจากสมาธิแล้วแม่เมตตา และอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่านพระครู จากนั้นจึงจำวัด

พระบัวเฮี้ยวกลับออกไปแล้ว ท่านพระครูจึงพูดกับอาจารย์ชิตว่า

“ยังไม่ทันไร สอบตกเสียแล้ว โยมอย่าไปถือสาท่านเลยนะ ท่านเพิ่งบวชไม่ทันครบพรรษาเลย” อาจารย์ชิตพอจะเข้าใจความหมายที่ท่านพูดจึงตอบว่า “ผมไม่คิดอย่างนั้นหรอกครับ เพราะถ้าเป็นผม ก็ทนไม่ได้เช่นกัน แล้วผมก็เกรงใจหลวงพ่อกว่าที่ต้องมาทนกับกลิ่นเหม็นเน่าราวกับซากศพอย่างนี้ ผมคงบาปมากใช้ไหมครับ ถึงได้เน่าทั้งที่ยังไม่ตาย”

“อย่าเพิ่งไปคิดอะไร แล้วก็ไม่ต้องเกรงใจอาตมาแต่ประการใด ไหนลองตอบอาตมา มาซิว่า โยมอยากหายหรือเปล่า”

“ผมยังมีโอกาสที่จะหายได้หรือครับ คงเป็นไปได้ไม่ได้ หลวงพ่อกำลังปลอบใจผมเลยครับ ที่ผมตื่นตื่นมากไม่ได้หวังว่าจะหาย เพียงแต่จะขอมาตายใกล้ ๆ หลวงพ่อก่อน” อาจารย์วัยหกสิบ พูดอย่างปลงตก

“แต่อาตมาดูแล้วว่า มีทางเป็นไปได้ถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ขอให้เชื่ออาตมา แล้วทำตามทีบอกก็แล้วกัน”

ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ผมจะขอบวชตลอดชีวิตเลยครับ ขออุทิศชีวิตเพื่อพระศาสนา ชีวิตฆราวาสของผมสิ้นสุดลงเพราะโรคร้าย การได้ชีวิตใหม่ ผมถือว่าเป็นเพราะอำนาจบุญกุศล ผมจึงขอต่อบุญด้วยการบวชตลอดชีวิต”

“อย่าคิดไกลถึงขนาดนั้นเลยโยม อนาคตเป็นของไม่แน่ ถ้าโยมคิดว่าจะบวช ก็ขออธิษฐานไว้แค่พรรษาเดียวก็พอ ถ้าไปบอกว่าจะบวชตลอดชีวิต แล้วเกิดทำตามทีพูดไม่ได้ ก็เสียสัจจะ เรื่องสัจจะนี่สำคัญมากนะโยม ลูกศิษย์อาตมาคนหนึ่งชื่อนายอู่ กำลังจะจมน้ำตายเพราะอุบัติเหตุเรือพลิกคว่ำ ก็อธิษฐานว่า หากรอดชีวิตจะบวชหนึ่งพรรษา เสร็จแล้วก็ไม่ทำตามทีพูด แกบนไว้ตั้งแต่ลูกสาวยังอยู่ในท้อง จนลูกสาวแต่งงานก็ยังไม่ยอมบวช อาตมาเตือน ก็ผิดเมื่อนั้นเมื่อนี้อยู่เรื่อย ในที่สุดก็เลยรถคว่ำคอหักตาย นี่แหละผลของการ

เสียดสีจะ ในกรณีของโยมก็เหมือนกัน ขอให้ตั้งใจไว้ว่าจะบวชอย่างน้อยหนึ่งพรรษา หลังจากนั้น จะสึกหรือไม่สึก ก็ไม่ถือว่าเสียดสีจะ เข้าใจหรือยัง”

“ครับ ผมจะอธิษฐานไว้หนึ่งพรรษาก่อน หลังจากนั้นก็จะอยู่ต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่สึก”

“ตามใจโยมก็แล้วกัน แต่อาตมาดูแล้ว โยมจะต้องสึกออกไปดูแลกิจการร้านค้า บวชตลอดชีวิตไม่ได้แน่” ท่านพระครูพูด “กฎแห่งกรรม” ของอาจารย์ชิต บอกท่านว่า ภรรยาเขาจะตายด้วยโรคมะเร็ง ในอีกสามปีข้างหน้า ท่านไม่บอกเขาในตอนนี้อยู่ แต่จะบอกต่อเมื่อเขาหายป่วยแล้ว

“ภรรยาผมเขาดูแล้วได้ครับหลวงพ่อกับเขา เก่งเรื่องค้าขาย แล้วก็แข็งแรงไม่เคยเจ็บป่วย เขาคงทำบุญมาดี อย่างน้อยก็ดีกว่าผมแหละครับ”

“แต่คนที่ทำบุญมาดี พอมาชาตินี้ไม่ต่อบุญ น้ำมันก็หมดได้เหมือนกันนะโยม” ท่านพระครูแย้งเสียงเรียบ เพราะรู้ว่าอีกสามปี ภรรยาอาจารย์ชิตนะ “น้ำมันหมด” ชนิดที่ไม่มีผู้ใดจะช่วยได้

“บุญกุศลก็มีวันหมดได้หรือครับหลวงพ่อกับเขา” คนเป็นโรคมะเร็งถาม

“ได้สิโยม ก็เหมือนกับน้ำมันรถแหละ หมดเมื่อไหร่รถก็วิ่งต่อไปไม่ได้ ถึงต้องเติมน้ำมันไงล่ะ” ท่านเจ้าของกุฎ อธิบายเชิงเปรียบเทียบให้คนเป็นอาจารย์ฟัง

“ถ้าอย่างนั้น บาบก็หมดได้ใช่ไหมครับ” อาจารย์ชิตถาม การได้สนทนากับพระครู ทำให้เขารู้สึกเพลิดเพลิน จนลืมความเจ็บปวดได้ชั่วคราว แท้ที่จริง “พลังเมตตา” ที่ท่านแผ่มาให้ นั่นดอก ที่ช่วยบรรเทาเบาคลายความทุกข์ให้เขา

“ได้ ถ้าหากมีการชดใช้ สมมุติว่าโยมไปขอยืมเงินเขามา แล้วก็ไม่ใช่คืนเขา โยมก็ได้ชื่อว่าเป็นหนี้เขาอยู่ต่อเมื่อใช้คืนเขาเมื่อใด ก็เป็นอันว่าหมดหนี้ พูดถึงเรื่องหนี้ อาตมานึกถึงเรื่องของตัวเองได้ โดยมอยากฟังหรือเปล่า ถ้าไม่อยาก อาตมาจะได้ไม่เล่า”

“อยากครับ หลวงพ่อกุณาเล่าเถิดครับ ผมรู้สึกสบายขึ้น เมื่อได้คุยกับหลวงพ่อกับอาการเจ็บปวดดูเหมือนลดน้อยลงไปจนเกือบจะเหมือนคนปกติ หลวงพ่อกุณาเล่าเถิดครับ

“แล้วห้ามเอาไปเล่าต่อนะ เพราะเรื่องมันเกิดขึ้นแล้ว และก็จบลงเป็นอดีตไปแล้ว”

“ครับ ผมจะไม่เล่าให้ใครฟังหากไม่เปลว”

“ตกลง ถ้าเล่าตอนเปลว อาตมาไม่ว่า แต่ถ้าไม่เปลว ห้ามเล่านะ”

“ครับ” บุรุษวัยหกสิบรับคำ

ท่านพระครูจึงเล่าว่า “สมัยที่อาตมาบวชใหม่ ๆ อาตมาคุ้นเคยกับเจ๊คนหนึ่ง แก่ชื่อ เจ๊ลิ้ง วันหนึ่งแกก็มาหาอาตมา บอก “หลวงพ่ ขอยืมเงินฉันสักห้าพันได้ไหม ฉันจะเอาไปให้เฮียเขาลงทุนค้าขาย” เจ๊ลิ้งแกมากับสามี จะซื้ออะไรอาตมาก็จำไม่ได้เสียแล้ว ตอนนั้น อาตมาเงินเยอะ เพราะขายทิ้งสมบัติไว้ให้ ทั้งเงินทั้งทอง ทองนั้นก็ดูเหมือนจะสักสี่สิบบาท เห็นจะได้ เป็นทองรูปพรรณ มีทั้งเข็มขัด สร้อยข้อมือแล้วก็สร้อยสังวาล ที่คนสมัยก่อนเขาใส่กัน อ้อ! แล้วก็ยังมีร่างแหทองคำอันใหญ่อีกสองอัน”

“อะไรครับ หลวงพ่อ ร่างแหทองคำ” อาจารย์ชิตถาม

“ก็ลักษณะเหมือนกับแห ที่เขาเด็กผู้หญิงใส่ล่ะ สมัยนี้ไม่ค่อยเห็นแล้ว เพราะเขาใส่กางเกงแทน”

“อ้อ ตะปิ้งไซ้ไหมครับ”

“คงนั่นมั้ง อาตมาเองก็ไม่เคยใส่กับเขา เพราะเป็นเด็กผู้ชาย” ท่านพระครูพูดติดตลก

“ผมก็เคยซื้อให้ลูกสาวใส่ครับ สมัยที่แกเด็ก ๆ เดี่ยวนี้แม่เขายังเก็บไว้ บอกเอาไว้ให้รุ่นหลานดู”

“นั่นแหละ ที่นี้เจ๊ลิ้งแกมาขอยืมเงินห้าพัน แกกำลังท้องแก่ด้วย ตอนที่มานะ ท้องลูกคนแรก”

“แล้วหลวงพ่ให้หรือเปล่าครับ”

“ให้สิ อาตมาไม่หวงหรอก ถ้ามีไม่เคยหวง อาตมาก็ให้แกยืมไป แต่ก็นึกสังหรณ์ใจว่า คงจะไม่ได้คืน แล้วก็ไม่ได้คืนจริง ๆ อาตมาจนบันทึกรื้อไวนะ พอแกกับสามีกลับ อาตมาก็ขึ้นไปจดบันทึกรื้อว่า “วันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๔๙๒ เวลา ๑๔.๐๐ น. เจ๊ลิ้งที่อยู่นครนายกมายืมเงินไปห้าพันบาท รู้สึกสังหรณ์ใจว่าจะไม่ได้คืน”

“แล้วหลวงพ่ได้คืนหรือเปล่าครับ”

“ไม่ได้จนบัดนี้ อาตมาก็ไม่กล้าทวงแก เพราะทวงหนี้ใครไม่เป็น ก็ไม่รู้ว่าทำไมแกถึงลืมได้ แกมาที่นี้หลายครั้ง แต่ไม่เคยพูดเรื่องเงินเลย ฉะนั้นจะว่าแกตั้งใจโกงก็ไม่ได้ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นจริง แกก็ต้องหลบหน้าหลบตา ไม่มาให้เห็นหน้า จริงไหม”

“จริงครับ เอาอย่างนี้ไหมครับหลวงพ่ ถ้าวันหลังแกมาที่นี้อีกหลวงพ่กรุณาบอกผม ผมจะพูดให้เองดีไหมครับ” อาจารย์ชิตขันอาสา

“ไม่ต้องหรอกโยม มันจบสิ้นกันไปแล้ว ฟังก่อน อาตมายังเล่าไม่จบ คือเมื่อปีที่แล้วนี้เอง แกก็มานิมนต์ไปงานแต่งงานลูกสาว ก็คนที่อยู่ในห้องตอนที่แกมาขอยืมเงินอาตมานั้นแหละ ก่อนไปอาตมาก็อธิษฐาน “เจ้าประคูนขอให้ข้าพเจ้าได้เงินห้าพันคืนเถอะ ขอให้เจ็ล้งแกนี้ก็ได้เถอะ” แล้วก็ไปนครนายก แกส่งรถมารับเพราะตอนนั้นอาตมายังไม่มีรถใช้ ลูกสาวแกแต่งงานวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๑๖ เป็นเวลา ๒๔ ปีเต็ม ที่แกยืมเงินอาตมาไป พอไปถึงก็ทำพิธี จากนั้นก็ฉันเช้า

ฉันเช้าเสร็จ อาตมาก็ลากลับ แกก็ไม่พูดเรื่องเงินอีก อาตมารู้สึกผิดหวัง ก็เลยมาห้กรรมการฐานตรวจสอบดูถึงได้รู้ว่า ที่เขาลืมเพราะเราเคยเป็นหนี้เขาไว้ตั้งแต่ชาติก่อน โหน

“ชาติที่แล้วนี่หรือครับ”

“ไม่ใช่ ก่อนชาติที่แล้ว เมื่อชาติที่แล้ว อาตมายังไม่ทันขอยืมเงินใคร เพราะตายเสียก่อน ดูเหมือนจะตายตอนอายุสักสามสี่ขวบนี่แหละ”

“เป็นอะไรตายครับ”

“ตกน้ำตาย คือบ้านอาตมาอยู่ริมน้ำเจ้าพระยา แล้วพี่เลี้ยงเขาเปลอ อาตมาลงไปเล่นที่ท่าหน้า ก็เลยตกน้ำตาย นี่โยมห้ามเอาไปเล่าให้ใครฟังนะ เรื่องตกน้ำตายนะ การปฏิบัติกรรมฐานมีประโยชน์ตรงนี้แหละ คือทำให้ระลึกถึงกรรมเก่าได้ จะได้ใช้ ๆ ให้หมดไปเสีย ทุกคนก็มีกรรมด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าโยมหรืออาตมาหรือใคร ๆ”

“แล้วหลวงพ่อบอกเจ็คนนั้นหรือเปล่าครับ”

“ไม่ได้บอกอย่างที่เล่าให้โยมฟังหรอก หลังจากนั้นอีกหนึ่งเดือน แกก็มาที่วัดอีก อาตมาก็แกล้งถามว่า “เจ็ อาตมาเคยเป็นหนี้เป็นสินเจ็ แล้วลืมใช้บ้างหรือเปล่า ลองนึกดูซิ” แกนี้ก็นานแล้ว ก็บอกไม่ได้เป็น อาตมาก็ถามว่า ถ้าเกิดเป็นตั้งแต่ชาติก่อน ๆ ละ อาตมาจะใช้ให้ชาตินี้ เอาใหม่ จะได้หมดหนี้กัน แกก็ว่า “เอาเถอะ ฉันทยกให้ ถ้าเป็นหนี้ตั้งแต่ชาติก่อน ๆ ฉันทยกให้หลวงพ่อ” อาตมาก็ย้ำว่า “จริง ๆ นะ อย่าพูดเล่นนะ” แกก็รับปากรับคำ ซึ่งก็แปลว่า แกอโหสิให้ อาตมาก็เลยบอกว่า ที่แกยืมอาตมาเมื่อยี่สิบปีก่อน อาตมาก็ยกให้เหมือนกัน แกก็นึกขึ้นได้ แล้วบอกจะใช้คืน อาตมาไม่ยอมรับคือ เพราะที่ยืมแกมา ถ้าคิดเป็นเงินในชาตินี้ ก็คงตกสองแสนบาททั้งต้นทั้งดอก ซึ่งถ้าแกเกิดจะเอาคืน ก็ไม่รู้จะไปเอาที่ไหนมาให้”

“หลวงพ่อก็ได้กำไรซีครับ”

“ยังงั้นนะซี อาตมาถึงเตือนโยมว่า อย่าเที่ยวพูดเรื่องนี้ให้ใครฟัง เดี่ยวเขาจะตำหนิว่าหลวงพ่อเจริญค้ากำไรเกินควร” แล้วท่านก็หัวเราะ อาจารย์ชิตพลอยหัวเราะไปด้วย นานนักหนาแล้ว ที่เขาไม่ได้หัวเราะอย่างมีความสุขเช่นคำคั้นนี้

มีต่อ.....๕๓